

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 229.458 van 4 december 2014

in de zaak A. 213.740/VII-39.220.

In zake : de VZW AÉROCLUB DE HESBAYE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Swerts
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :
de CVBA GREENSKY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 september 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 juli 2014 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 17 maart 2011, houdende het weigeren aan de CVBA Greensky van de milieuvergunning voor het exploiteren van negen windturbines en bijhorende

‡AEMOIEGBF-BBIDFJV‡

transformatoren, gelegen langsheen de E40 te Landen, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden, wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 november 2014.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karin Lieckens, die loco advocaat Tom Swerts verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is actief in het domein van het ultralichte vliegwezen. Als vliegclub voor ULM's is zij eigenaar en exploitant van een terrein te Landen. Zij beschikt in dit verband over een op 1 juli 1988 door het

directoraat-generaal Luchtvaart verleende machtiging voor de exploitatie van een permanent luchtvaartterrein voor het gebruik van ULM-toestellen. Op 23 december 2002 heeft de bevoegde Waalse minister een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de gebouwen die gebruikt worden in het kader van de vliegactiviteiten.

Bij besluit van 18 oktober 2013 heeft de stad Hannuit een "permis unique" verleend voor de aanleg en exploitatie van een nieuwe gras piste voor ULM-toestellen. Die piste is volledig in het Waalse Gewest gelegen. De tussenkomen de partij heeft bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen voornoemd besluit (zaak A. 212.102/XIII-6952). Met een bijvoegsel bij de oorspronkelijke machtiging van 1 juli 1988, heeft het directoraat-generaal Luchtvaart op 3 april 2014 machtiging verleend voor de exploitatie van de nieuwe gras piste. Ook deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring (zaak A. 213.663/XV-2651).

3.2. Op 8 januari 2010 stelt de toezichthouder van de stad Landen lastens de verzoekende partij een proces-verbaal op omdat zij niet beschikt over een milieuvergunning voor een "opstijg- en/of landingsplaats voor (...) ULM's", hoewel zulks in de milieuregelgeving is ingedeeld als een hinderlijke inrichting van klasse 2.

3.3. Ingevolge dit proces-verbaal, dient de verzoekende partij op 10 juni 2010 een milieuvergunningsaanvraag in.

3.4. Bij besluit van 5 oktober 2010 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen de gevraagde vergunning.

3.5. De verzoekende partij dient tegen deze weigeringsbeslissing beroep in bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

3.6. Met een besluit van 17 maart 2011 verklaart de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant "het beroep, de beslissing van het college en de milieuvergunningsaanvraag" zonder voorwerp.

3.7. Bij arrest nr. 224.668 van 17 september 2013 vernietigt de Raad van State voormeld besluit van 17 maart 2011.

3.8. Ingevolge dit vernietigingsarrest heeft de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant inmiddels een nieuwe beslissing genomen over de milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij. Het hernomen administratief besluitvormingsproces is op 20 februari 2014 uitgemond in een weigeringsbeslissing. Die beslissing maakt het voorwerp uit van een nog hangend annulatieberoep (zaak A. 212.507/VII-39.125).

3.9. De tussenkomende partij heeft het plan opgevat om in de nabije omgeving van de vliegclub een windturbinepark te exploiteren. Met het oog hierop dient zij op 18 oktober 2010 een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van negen windturbines met bijhorende transformatoren. Voorafgaand aan deze vergunningsaanvraag werd aan de tussenkomende partij ontheffing verleend van de verplichting tot het opstellen van een milieueffectenrapport.

3.10. Bij besluit van 17 maart 2011 weigert de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant de gevraagde milieuvergunning.

3.11. Tegen voormelde weigeringsbeslissing stelt de tussenkomende partij bestuurlijk beroep in bij de Vlaamse regering. In het beroepschrift laat zij in essentie gelden dat de exploitant niet beschikt over de krachtens de Vlaamse milieureglementering vereiste vergunning.

3.12. Op 29 juli 2011 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep van de tussenkomende partij gegrond, heft zij de beroepen beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant op en

verleent zij de gevraagde milieuvergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

3.13. Bij arrest nr. 218.397 van 8 maart 2012 heeft de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen van voornoemd ministerieel besluit van 29 juli 2011.

3.14. Vervolgens heeft de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur op 7 maart 2013 - dit is de rechtsdag waarop de Raad van State initieel de zaak ten gronde zou behandelen - het geschorste vergunningsbesluit ingetrokken.

Met hetzelfde ministerieel besluit wordt aan de tussenkomen de partij opnieuw de gevraagde milieuvergunning verleend voor een termijn van twintig jaar.

3.15. In zijn arrest nr. 224.668 van 17 september 2013 heeft de Raad van State vastgesteld dat de beroepen tegen het ingetrokken besluit van 29 juli 2011 zonder voorwerp zijn. Met hetzelfde arrest worden de artikelen 2 tot en met 8 van het vervangende besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 7 maart 2013 vernietigd.

3.16. In het kader van de herneming van de procedure brengt de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie op 25 maart 2014 advies uit. Zij stelt voor het beroep ongegrond te verklaren en de beroepen beslissing tot weigering van de vergunning te bevestigen. In dit advies staat onder meer het volgende te lezen :

"Overwegende dat de exploitant in het beroepschrift argumenteert dat de deputatie van Vlaams-Brabant in het bestreden besluit ten onrechte heeft geoordeeld dat de ULM-inrichting vergund is en dat de ULM-inrichting op het vlak van de noodzakelijke (gewestelijke) milieuvergunning vergund blijft tot 1 september 2016; dat dit standpunt ertoe heeft geleid dat de deputatie van Vlaams-Brabant stelt dat de aanvraag voor het windturbinepark langs de E40 te Landen niet verenigbaar is met de vergund geachte inrichting van het ULM-terrein;

Overwegende dat in het arrest van de Raad van State van 17 september 2013 inderdaad wordt gesteld dat de deputatie van Vlaams-Brabant ten onrechte heeft geoordeeld dat de ULM-inrichting vergund is; dat voor het deel van de landingsbaan gelegen op Vlaams grondgebied weldegelijk een milieuvergunning vereist is; dat voor de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. een nieuwe beslissing moet genomen worden na de vernietiging door de Raad van State; dat deze beslissing genomen moet worden door de deputatie van Vlaams-Brabant aangezien het een klasse 2 milieuvergunningsaanvraag betreft; dat de deputatie van Vlaams-Brabant op 20 februari 2014 de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. heeft geweigerd;

Overwegende dat de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. echter wel beschikt over een permis unique van 18 oktober 2013 verleend door de stad Hannuit voor de onderdelen van de exploitatie die gelegen zijn op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart daarenboven op 1 juli 1988 een machtiging afleverde aan de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l., waarvan de looptijd niet in de tijd werd beperkt; dat door het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 februari 2014 werd bevestigd dat de verleende machtiging zowel geldig is voor het deel van het ULM-terrein gelegen op Vlaams grondgebied als voor het deel gelegen op Waals grondgebied; dat aan het Vlaamse Gewest geen enkele toezichtsbevoegdheid is opgedragen met betrekking tot de naleving van de machtiging van 1 juli 1988, laat staan dat de genoemde overheid eigenmachtig tot de intrekking ervan zou kunnen overgaan wanneer de voorwaarden voor het verlenen van die machtiging niet langer aanwezig zijn;

Overwegende dat het Directoraat-generaal Luchtvaart per email van 7 januari 2014 het eerder uitgebrachte subadvies van 7 april 2011 bevestigt; dat het subadvies van 7 april 2011 ongunstig is voor de exploitatie van de 9 windturbines omdat deze windturbines de hindernisbeperkende vlakken van het ULM-terrein van de Aéro-Club de Hesbaye a.s.b.l. te Avernas (EBAV) doorboren;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de inplanting van de windturbines op de vooropgestelde locatie vanuit het standpunt van de veiligheid voor de luchtvaart onaanvaardbaar wordt geacht; dat de permis unique voor het exploiteren van het ULM-terrein en de machtiging onuitvoerbaar worden indien de windturbines geplaatst worden omdat de veiligheid niet gegarandeerd kan worden; dat het ontnemen van rechten van derden niet aanvaard kan worden; dat de milieuvergunning bijgevolg geweigerd moet worden".

3.17. Op 10 juli 2014 neemt de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het thans bestreden besluit : het beroep van de tussenkomenende partij wordt gegrond verklaard, de beroepen beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant wordt opgeheven en aan de tussenkomenende partij wordt de gevraagde milieuvergunning opnieuw verleend.

De bestreden beslissing steunt onder meer op de volgende motieven :

"Overwegende dat de 9 windturbines deel uitmaken van een project van in totaal 29 windturbines waarvan 13 turbines gelegen zijn in het Waalse Gewest, 7 windturbines in Gingelom (Limburg) en 9 windturbines in Landen (Vlaams-Brabant); dat het volledige project betrekking heeft op een activiteit, die voorkomt op de lijst van bijlage II bij de Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieu-effectenbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (zgn. MER-richtlijn), meer bepaald in de categorie 3i) 'installaties voor het opwekken van elektriciteit door middel van windenergie'; dat er voor het project een ontheffingsdossier werd toegevoegd bij het aanvraagdossier; dat de ontheffing van de m.e.r.-plicht werd verleend op 26 juli 2010 voor een periode van 4 jaar;

Overwegende dat uit de ontheffing, opgemaakt in het kader van de m.e.r.-plicht, blijkt dat de inplanting van de windturbines een veiligheidsprobleem vormt voor het ULM-terrein van de vliegclub; dat de windturbines immers gelegen zijn op een aanvliegroute van dit terrein; dat de hoogte van de windturbines van die orde is dat ze daadwerkelijk een obstakel zouden vormen;

Overwegende dat de exploitant in het beroepschrift argumenteert dat de deputatie van Vlaams-Brabant in het bestreden besluit ten onrechte heeft geoordeeld dat de ULM-inrichting vergund is en dat de ULM-inrichting op het vlak van de noodzakelijke (gewestelijke) milieuvergunning vergund blijft tot 1 september 2016; dat dit standpunt ertoe heeft geleid dat de deputatie van Vlaams-Brabant stelt dat de aanvraag voor het windturbinepark langs de E40 te Landen niet verenigbaar is met de vergund geachte inrichting van het ULM-terrein; dat dit standpunt van de exploitant moet bijgetreden worden;

Overwegende dat in het arrest van de Raad van State van 17 september 2013 inderdaad wordt gesteld dat de deputatie van Vlaams-Brabant ten onrechte heeft geoordeeld dat de ULM-inrichting vergund is; dat voor het deel van de landingsbaan gelegen op Vlaams grondgebied weldegelijk een milieuvergunning vereist is; dat voor de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. een nieuwe beslissing moet genomen worden na de vernietiging door de Raad van State; dat deze beslissing genomen moet worden door de deputatie van Vlaams-Brabant aangezien het een klasse 2 milieuvergunningsaanvraag betreft; dat de deputatie van Vlaams-Brabant op 20 februari 2014 de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. in beroep heeft geweigerd;

Overwegende dat de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. echter wel beschikt over een nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 verleend door de stad Hannuit, doch voor andere (nieuwe) percelen van de exploitatie, gelegen op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 1 juli 1988 een machtiging afleverde aan de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l., waarvan de looptijd niet in de tijd werd beperkt, doch slechts geldend voor andere percelen dan diegene die het voorwerp van de nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 uitmaken; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 februari 2014 weliswaar

bevestigde dat de destijds (op 1 juli 1988) verleende machtiging zowel geldig is voor een deel van het ULM-terrein gelegen op Vlaams grondgebied, als voor het deel gelegen op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 april 2014 een machtiging, als bijakte ('avenant') bij die van 1 juli 1988 blijkt te hebben afgeleverd voor de nieuwe percelen van het ULM-terrein waarvoor op 18 oktober 2013 een nieuwe permis unique werd afgeleverd; dat die nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 evenwel niet definitief is, nu zij ondertussen werd aangevochten voor de Raad van State;

Overwegende dat de Aéroclub sinds 1988 in Vlaanderen alleen over een machtiging beschikt op basis van federale regelgeving, maar niet beschikt over een gewestelijke milieuvergunning; dat, gelet op het voorgaande, de ULM-inrichting niet geacht kan worden vergund te zijn in Vlaanderen;

Overwegende dat die federale machtiging van 1 juli 1988 voor het oorspronkelijk Waalse deel van het ULM-terrein niet volstaat om tot een wettige uitbating te kunnen overgaan, daar het resterend deel te klein is om tot reglementconforme uitbating over te gaan;

Overwegende dat voor wat Wallonië betreft de Aéroclub derhalve over een niet definitieve permis unique beschikt voor de nieuwe percelen van het ULM-terrein en, eveneens voor die percelen, over een niet definitieve (bijakte als) machtiging op basis van de federale regelgeving; dat bijgevolg in het kader van onderhavige vergunningsaanvraag voor de windturbines de onaanvaardbaarheid van de voorgestelde locatie vanuit het standpunt van de veiligheid voor deze op gewestelijk (in Vlaanderen) en op federaal vlak (in Wallonië) (gedeeltelijk) onvergunde of niet definitief vergunde (en mogelijk niet toegelaten) ULM-inrichting geen weigeringsmotief kan zijn voor de voorliggende milieuvergunningsaanvraag".

IV. Tussenkomst

4. Met een op 22 oktober 2014 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de CVBA Greensky om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

Excepties

5. De verwerende partij werpt op dat het door de verzoekende partij ingeroepen belang niet rechtmatig is omdat voor het in Vlaanderen gelegen deel

‡AEMOIEGBF-BBIDFJV‡

van het ULM-terrein geen milieuvergunning werd verleend en de exploitatie ervan niet op wettige wijze kan plaatsvinden. De vordering zou dan ook gericht zijn op de instandhouding van een onwettige exploitatie.

Daar voegt zij aan toe dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit er niet aan kan verhelpen dat ook de in het Waalse Gewest vergunde windturbines 9 tot en met 13 de hindernisbeperkende vlakken van het ULM-terrein doorboren.

6. De tussenkomende partij wijst er eveneens op dat het op Vlaams grondgebied gesitueerde gedeelte van de ULM-piste zonder de vereiste milieuvergunning wordt geëxploiteerd, dat de op 18 oktober 2013 door de stad Hannuit afgeleverde "permis unique" voor de nieuwe ULM-piste onverenigbaar is met de voorgenomen exploitatie van haar windturbines, dat het door de verzoekende partij aan deze "permis unique" ontleende belang "veel later is ontstaan", en dat het belang van de verzoekende partij niet rechtstreeks is omdat zij heeft nagelaten de "permis unique" van 29 december 2011 voor de exploitatie van de windturbines 9 tot en met 13 aan te vechten. Voorts beklemtoont de tussenkomende partij dat het in het Vlaamse Gewest gelegen gedeelte van het ULM-terrein op onwettige wijze wordt geëxploiteerd en dat deze onwettige uitbating "ontegensprekelijk" tot gevolg heeft dat ook niet kan worden geëxploiteerd in overeenstemming met circulaire GDF-04-U van 3 november 2009 met betrekking tot de technische installatie- en uitbatingsvoorwaarden van ULM-vliegvelden, dat het door de verzoekende partij ingeroepen belang ongeoorloofd is omdat het in strijd is met rechtsregels die de openbare orde raken, met name artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), dat het belang van de verzoekende partij evenmin zeker is omdat de vernietiging van het bestreden besluit niet tot gevolg zal hebben dat de betrokken activiteiten wel op wettige wijze kunnen worden uitgeoefend, dat met betrekking tot de "tweede" ULM-piste de daarvoor afgeleverde vergunning later werd verkregen dan de vergunningen voor haar voorgenomen windturbineproject, dat

het belang van de verzoekende partij dan ook moet worden betwist in het licht van de "anterioriteitsregel", dat het besluit van 18 oktober 2013 bovendien wordt aangevochten bij de Raad van State en, ten slotte, dat aan het zeker karakter van het belang van de verzoekende partij moet worden getwijfeld gelet op de in het verzoekschrift gebruikte bewoordingen inzake de rendabiliteit en levensvatbaarheid van een vereniging zonder winstoogmerk.

Beoordeling

7. Zoals hierna bij de beoordeling van het eerste onderdeel van het eerste middel zal blijken, kan de verzoekende partij haar vliegactiviteiten operationeel houden door gebruik te maken van de gras piste die vergund werd bij besluit van 18 oktober 2013 van de stad Hannuit. Het belang van de verzoekende partij wordt niet onwettig doordat voor de andere, deels in het Vlaamse Gewest gelegen, piste geen milieuvergunning voorhanden is.

De omstandigheid dat er ook op het grondgebied van het Waalse Gewest een aantal windturbines vergund werden die eveneens de hindernisbeperkende vlakken van het ULM-terrein doorboren, is niet van aard om het belang van de verzoekende partij te ontnemen om via een schorsings- en annulatieprocedure het nadeel af te wenden dat verbonden is aan de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing.

Er is de Raad van State geen "anterioriteitsbeginsel" bekend op grond waarvan de toegang tot de rechter moet worden ontzegd omdat het windturbineproject eerder in de tijd zou zijn vergund. Dat laatste is trouwens niet het geval voor de met het bestreden besluit vergunde windturbines aangezien die vergunning dateert van 10 juli 2014.

De excepties worden verworpen.

VI. Onderzoek van de vordering

8. Krachtens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden.

A. Ernst van de middelen

Eerste middel (eerste onderdeel)

Standpunt van de partijen

9. In het eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 35, 39 en 134 van de Grondwet, van de artikelen 6, § 1, I, 1°, 6, § 1, X, 7°, 6, § 3, 6°, en 6, § 4, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, van het beginsel van de federale loyauteit, vervat in artikel 143, § 1, van de Grondwet, van artikel 8 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van het rechtszekerheids-, het gelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het evenredigheids-, het motiverings- en het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast verwijt zij de verwerende partij machtsoverschrijding, een manifeste schending van de burgerlijke rechten van derden en de miskening van het "kracht van gewijsde" van het arrest van de Raad van State nr. 224.668 van 17 september 2013. Tot slot beroept de verzoekende partij zich op de toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

Het eerste onderdeel van het middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht :

"47. Zowel in het ongunstig advies dd. 9 januari 2014 van de Afdeling Milieuvergunningen van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie als in

‡AEMOIEGBF-BBIDFJV‡

het ongunstig advies dd. 25 maart 2014 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt onder verwijzing naar de actuele vergunningssituatie van vzw AEROCLUB DE HESBAYE unaniem gesteld dat de gevraagde milieuvergunning voor de exploitatie van het windturbinepark vanuit het standpunt van de veiligheid voor de luchtvaart dient te worden geweigerd:

8. VERSLAG VAN HET ONDERZOEK

(...)

Overwegende dat in het arrest van de Raad van State van 17 september 2013 inderdaad wordt gesteld dat de deputatie van Vlaams-Brabant ten onrechte heeft geoordeeld dat de ULM-inrichting vergund is; dat voor het deel van de landingsbaan gelegen op Vlaams grondgebied weldegelijk een milieuvergunning vereist is; dat voor de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. een nieuwe beslissing moet genomen worden na de vernietiging door de Raad van State; dat deze beslissing genomen moet worden door de deputatie van Vlaams-Brabant aangezien het een klasse 2 milieuvergunningsaanvraag betreft;

Overwegende dat de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. echter wel beschikt over een permis unique van 18 oktober 2013 verleend door de stad Hannuit voor de onderdelen van de exploitatie die gelegen zijn op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart daarenboven op 1 juli 1988 een machtiging afleverde aan de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l., waarvan de looptijd niet in de tijd werd beperkt;

Overwegende dat het Directoraat-generaal Luchtvaart per email van 7 januari 2014 het eerder uitgebrachte subadvies van 7 april 2011 bevestigt; dat het subadvies van 7 april 2011 ongunstig is voor de exploitatie van de 9 windturbines omdat deze windturbines de hindernisbeperkende vlakken van het ULM-terrein van de Aéro-Club de Hesbeye a.s.b.l. te Avernas (EBAV) doorboren;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de inplanting van de windturbines op de vooropgestelde locatie vanuit het standpunt van de veiligheid voor de luchtvaart onaanvaardbaar wordt geacht; dat de permis unique voor het exploiteren van het ULM-terrein onuitvoerbaar wordt indien de windturbines geplaatst worden omdat de veiligheid niet gegarandeerd kan worden; dat het ontnemen van rechten van derden niet aanvaard kan worden; dat de aanvraag bijgevolg ongunstig geadviseerd wordt;

(...)

9. CONCLUSIE ADVIES: ongunstig

Overwegende dat de hinder en de effecten op mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid, veroorzaakt door de aangevraagde inrichting, mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ongegrond te verklaren en het bestreden besluit te bevestigen;

(...)

De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie onderschrijft dit ongunstig

advies volledig en stelt bijkomend dat verwerende partij niet gemachtigd is om de wettigheid van de verleende machtigingen van het directoraat-generaal Luchtvaart te onderzoeken (...):

'werd beperkt; dat door het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 februari 2014 werd bevestigd dat de verleende machtiging zowel geldig is voor het deel van het ULM-terrein gelegen op Vlaams grondgebied als voor het deel gelegen op Waals grondgebied; dat aan het Vlaamse Gewest geen enkele toezichtsbevoegdheid is opgedragen met betrekking tot de naleving van de machtiging van 1 juli 1988, laat staan dat de genoemde overheid eigenmachtig tot de intrekking ervan zou kunnen overgaan wanneer de voorwaarden voor het verlenen van die machtiging niet langer aanwezig zijn;'

48. De bestreden beslissing oordeelt zonder verwijzing volledig in tegenspraak met de verleende ongunstige adviezen aangaande de vergunningstoestand van verzoekster, als volgt:

'Overwegende dat in het arrest van de Raad van State van 17 september 2013 inderdaad wordt gesteld dat de deputatie van Vlaams-Brabant ten onrechte heeft geoordeeld dat de ULM-inrichting vergund is; dat voor het deel van de landingsbaan gelegen op Vlaams grondgebied weldegelijk een milieuvergunning vereist is; dat voor de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. een nieuwe beslissing moet genomen worden na de vernietiging door de Raad van State; dat deze beslissing genomen moet worden door de deputatie van Vlaams-Brabant aangezien het een klasse 2 milieuvergunningsaanvraag betreft; dat de deputatie van Vlaams-Brabant op 20 februari 2014 de milieuvergunningsaanvraag van de Aéroclub de Hesbaye a.s.b.l. in beroep heeft geweigerd;

Overwegende dat de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. echter wel beschikt over een nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 verleend door de stad Hannuit, doch voor andere (nieuwe) percelen van de exploitatie, gelegen op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 1 juli 1988 een machtiging afleverde aan de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l., waarvan de looptijd niet in de tijd werd beperkt, doch slechts geldend voor andere percelen dan diegene die het voorwerp van de nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 uitmaken; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 februari 2014 weliswaar bevestigde dat de destijds (op 1 juli 1988) verleende machtiging zowel geldig is voor een deel van het ULM-terrein gelegen op Vlaams grondgebied, als voor het deel gelegen op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 april 2014 een machtiging, als bijakte ('avenant') bij die van 1 juli 1988 blijkt te hebben afgeleverd voor de nieuwe percelen van het ULM-terrein waarvoor op 18 oktober 2013 een nieuwe permis unique werd afgeleverd; dat die nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 evenwel niet definitief is, nu zij ondertussen werd aangevochten voor de Raad van State;

Overwegende dat de Aéroclub sinds 1988 in Vlaanderen alleen over een machtiging beschikt op basis van federale regelgeving, maar niet beschikt over een gewestelijke milieuvergunning; dat, gelet op het

voorgaande, de ULM-inrichting niet geacht kan worden vergund te zijn in Vlaanderen;

Overwegende dat die federale machtiging van 1 juli 1988 voor het oorspronkelijk Waalse deel van het ULM-terrein niet volstaat om tot een wettige uitbating te kunnen overgaan, daar het resterend deel te klein is om tot reglementconforme uitbating over te gaan;

Overwegende dat voor wat Wallonië betreft de Aéroclub derhalve over een niet definitieve permis unique beschikt voor de nieuwe percelen van het ULM-terrein en, eveneens voor die percelen, over een niet definitieve (bijakte als) machtiging op basis van de federale regelgeving; dat bijgevolg in het kader van onderhavige vergunningsaanvraag voor de windturbines de onaanvaardbaarheid van de voorgestelde locatie vanuit het standpunt van de veiligheid voor deze op gewestelijk (in Vlaanderen) en op federaal vlak (in Wallonië) (gedeeltelijk) onvergunde of niet definitief vergunde (en mogelijk niet toegelaten) ULM-inrichting geen weigeringsmotief kan zijn voor de voorliggende milieuvergunningsaanvraag;'

49. Samengevat, houdt verwerende partij in deze ten onrechte voor dat:

- De nieuwe permis unique van 18.10.2013 verleend door de stad Hannuit - aldus de Minister - betrekking zou hebben op andere (nieuwe) percelen van de exploitatie, gelegen op Waals grondgebied, waarop de exploitatievergunning van het DGLV van 01.07.1988 niet van toepassing zou zijn;
- Het DGLV weliswaar op 03.04.2014 een machtiging afgeleverd voor de nieuwe percelen van het ULM-terrein waarop de permis unique van 18.10.2013 betrekking heeft;
- Aangezien de nieuwe permis unique van 18.10.2013 zoals verleend door de Stad Hannuit nog niet definitief is omdat zij ondertussen wordt aangevochten voor de Raad van State meent de Minister dat de machtiging dd. 03.04.2014 evenmin definitief is.

Deze - hoewel zeer beperkt aantal paragrafen - bevatten een overvloed aan wettigheidskritieken.

50. Ten eerste moet worden benadrukt dat middels beslissing dd. 18.10.2013 de permis unique door de Stad Hannuit definitief werd verleend aan vzw AEROCLUB DE HESBAYE.

Tegen deze beslissing werd door Greensky een administratief beroep ingesteld bij de Waalse Minister.

De Waalse Minister blijkt die niet tijdig een beslissing te hebben genomen, binnen de termijnen voorzien in artikel 95, §7 van het Waalse Milieuvergunningsdecreet (11 maart 1999).

Bijgevolg dient de beslissing genomen in eerste aanleg geacht te zijn bevestigd (artikel 95, §8 Waalse Milieuvergunningsdecreet dd. 11 maart 1999).

Dit blijkt ook uit de bekendmaking van deze beslissing per affichage (...):

'AVIS

Affichage d'une décision sur recours

Objet: Décret du 11 mars 1999 relatif au permis d'environnement

Recours - Décision de première instance confirmée

Situation - Rue de la Tombe s/n à 4280 Hannut

Exploitant: PERSOONS Francis, Au Long Pre 7 à 4053
EMBOURG/CHAUDFONTAINE

Décision querellée: arrêté du Collège communal de Hannut accordant
le permis unique visant à implanter et exploiter une piste en herbe pour
ULM

Le Collège Communal a l'honneur de porter à la connaissance du
public que Monsieur le Ministre, n'ayant pas transmis au requérant,
dans le délai prescrit par l'article 95, §7 du décret du 11 mars 1999
relatif au permis d'environnement sa décision relativement au recours
formulé contre la décision du Collège communal de 4280 Hannut
concernant la demande dont l'objet en rubrique la décision prise en
première instance est confirmée'

Op dezelfde affiche staat dat beroep bij de Raad van State tegen deze
stilzwijgende beslissing van de Minister mogelijk is binnen de wettelijk
voorzienende beroepstermijn.

In casu blijkt GREENSKY evenwel uitsluitend de beslissing van het
College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Hannut te hebben
bestreden middels haar annulatie-beroep bij Uw Raad (...) (procedure gekend
bij de Franstalige kamer van Uw Raad onder: G/A 212.102/XIII-6952), doch
niet de in laatste aanleg genomen stilzwijgende beslissing van de Minister.

Door in het bestreden besluit te stellen dat 'de nieuwe permis unique van
18 oktober 2013 evenwel niet definitief is, nu zij ondertussen werd
aangevochten voor de Raad van State' miskent men:

- Enerzijds de devolutieve werking van het administratief beroep en;
- Anderzijds het obligatoir karakter van het georganiseerd
administratief beroep, hetgeen een ontvankelijkheidsvoorwaarde
uitmaakt voor het annulatieberoep bij Uw Raad (RvS nr. 4743,
16 december 1955; RvS nr. 22.562, 19 oktober 1982).

51. Ten tweede komt het aan een orgaan van het actief bestuur niet toe de
wettigheid i.c. 'het definitief karakter' van definitieve individuele
rechtshandelingen in vraag te stellen (RvS nr. 194.343, 18 juni 2009).

Artikel 159 GW stelt dienaangaande:

'De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en
plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de
wetten overeenstemmen.'

Gezien artikel 159 GW expliciet melding maakt van 'hoven en rechtbanken'
kunnen administratieve overheden zich niet beroepen op dit artikel om een
administratieve rechtshandeling te beoordelen op haar definitief karakter, resp.
wettigheid.

De Grondwet heeft deze beoordeling van een bestuurshandeling
overgelaten aan de rechter en deze bevoegdheid moet aldus restrictief worden
geïnterpreteerd. Dit strookt volledig met het beginsel van de scheiding der
machten.

Wanneer de Vlaamse Regering op grond van artikel 51 van Vlarem I in
beroep uitspraak doet over een milieuvergunning, treedt de Vlaamse Regering
niet op als administratief rechtscollege, maar als orgaan van actief bestuur. In
deze hoedanigheid is zij niet gemachtigd de wettigheid te onderzoeken van de
verleende en thans uitvoerbare federale alsook gewestelijke vergunningen.

Anders oordelen zou ertoe leiden dat verwerende partij zich zodoende een rechtsprekende functie zou toe-eigenen, maar ook dat zij zich zodanig in de plaats zou stellen van de bevoegde vergunningverlenende overheid hetzij het directoraat-generaal Luchtvaart, hetzij van de Stad Hannuit die hiervoor specifiek zijn aangewezen. Hetgeen uiteraard niet de bedoeling kan zijn.

Artikel 159 van de Grondwet laat enkel toe dat Uw Raad een eventuele onregelmatigheid van een definitief geworden beslissing van individuele strekking als middel tot nietigverklaring van een latere akte in aanmerking kan nemen (RvS nr. 194.343, i8 juni 2009).

Indien al rekening dient te worden gehouden met het ingestelde annulatieberoep bij de Franstalige kamer van Uw Raad tegen de permis unique van 18 oktober 2013 zoals in eerste aanleg verleend door de Stad Hannuit (G/A212.102/XIII-6952), quod non (supra, xx) dan nog dient Uw Raad uit te gaan van de wettigheid van de permis unique van 18 oktober 2013 en kan zij het betreffende besluit, in weerwil tot hetgeen men zal trachten voor te houden, geenszins buiten toepassing laten.

A contrario zou, het (wegens onwettigheid) buiten toepassing laten van de beslissing van de permis unique van 18 oktober 2013 niet bij wijze van gevolg meebrengen dat het thans bestreden besluit, dat niet kadert in hetzelfde beslissingsproces, wettig zou zijn.

52. Ten derde moet worden onderstreept dat het DGLV (Directoraat-Generaal Luchtvaart) uitsluitend verantwoordelijk is voor het verlenen van machtigingen voor de aanleg van luchtvaartterreinen en in het algemeen voor luchtvaartveiligheidsaspecten. Het DGLV heeft geen bevoegdheid op het vlak van de permis unique.

Omgekeerd moet, zoals uitdrukkelijk bevestigd door Uw Raad in het aan deze zaak voorafgaande annulatie-arrest (RvS nr. 224.668 van 17 september 2014):

'Te dezen moet, krachtens de bevoegdheidsverdelende regels van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, aangenomen worden dat aan het Vlaamse Gewest geen enkele toezichtbevoegdheid is opgedragen met betrekking tot de naleving van de machtiging van 1 juli 1888, laat staan dat de genoemde overheid eigenmachtig tot de intrekking ervan zou kunnen overgaan wanneer de voorwaarden voor het verlenen van die machtiging niet langer aanwezig zijn.

Het middel is gegrond.'

In de bestreden beslissing wordt dan ook volkomen foutief gesteld dat de nieuwe permis unique van 18.10.2013 zoals verleend door de Stad Hannuit nog niet definitief is omdat zij ondertussen wordt aangevochten voor de Raad van State, zodat evenmin de machtiging dd. 03.04.2014 als definitief dient te worden beschouwd.

Hiermee wordt niet alleen het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad dd. 17 september 2013 (RvS nr. 224.668, 17 september 2013) doch ook wordt manifest het principe van de federale loyauteit veronachtzaamd.

Artikel 143, §1 van de Grondwet bepaalt immers dat :

'(m)et het oog op het vermijden van de belangenconflicten nemen de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, in de uitoefening van

hun respectieve bevoegdheden, de federale loyauteit in acht.'

Gewestelijke regelgeving dient met andere woorden, op basis van het principe van federale loyauteit, te worden opgesteld met respect voor de oorspronkelijke federaal verleende rechten.

Het kan niet zo zijn dat de Vlaamse minister een door de federale overheid op geldige wijze verleende exploitatievergunning zonder meer buiten beschouwing kan laten resp. terzijde kan schuiven.

Het bestreden besluit miskent dit principe dan ook manifest.

Door te suggereren dat de door het DGLV verleende en niet bestreden federale exploitatievergunning niet definitief zou zijn, minstens dient te wijken voor een milieuvergunning zoals verleend door de gewesten, schendt verwerende partij het principe van de federale loyauteit.

Minstens dient aanvaard dat de bestreden beslissing op manifest onzorgvuldige en ongemotiveerde wijze voorbijgaat aan het bestaan van deze exploitatievergunning en de rechten die verzoeker hieruit kan puren.

Het zonder meer en zonder afdoende motivering nutteloos maken en zodoende verwerpen van betreffende exploitatievergunning, kan in het kader van de algemene beginselen behoorlijke bestuur niet aanvaard worden".

10. De verwerende partij stelt daar het volgende tegenover :

"Anders dan de verzoekende partij laat uitschijnen, wordt in het bestreden besluit afdoende gemotiveerd waarom er van een wettige exploitatie van het ULM-terrein helemaal geen sprake kan zijn. Het bestreden besluit overweegt o.a.:

'(...)

Overwegende dat in het arrest van de Raad van State van 17 september 2013 inderdaad wordt gesteld dat de deputatie van Vlaams-Brabant ten onrechte heeft geoordeeld dat de ULM-inrichting vergund is; dat voor het deel van de landingsbaan gelegen op Vlaams grondgebied weldegelijk een milieuvergunning vereist is; dat voor de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. een nieuwe beslissing moet genomen worden na de vernietiging door de Raad van State; dat deze beslissing moet genomen worden door de deputatie van Vlaams-Brabant aangezien het een klasse 2 milieuvergunningsaanvraag betreft; dat de deputatie van Vlaams-Brabant op 20 februari 2014 de milieuvergunningsaanvraag van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. in beroep heeft geweigerd;

Overwegende dat de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. echter wel beschikt over een nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 verleend door de stad Hannuit, doch voor andere (nieuwe) percelen van de exploitatie, gelegen op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 1 juli 1988 een machtiging afleverde aan de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l., waarvan de looptijd niet in de tijd werd beperkt, doch slechts geldend voor andere percelen dan diegene die het voorwerp van de nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 uitmaken;

dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 februari 2004 weliswaar bevestigde dat de destijds (op 1 juli 1988) verleende machtiging zowel geldig is voor een deel van het ULM-terrein gelegen op Vlaams grondgebied, als voor het deel op Waals grondgebied; dat het Directoraat-generaal Luchtvaart op 3 april 2014 een machtiging, als bijakte ('avenant') bij die van 1 juli 1988 blijkt te hebben afgeleverd voor de nieuwe percelen van het ULM-terrein waarvoor op 18 oktober 2013 een nieuwe permis unique werd afgeleverd; dat die nieuwe permis unique van 18 oktober 2013 evenwel niet definitief is, nu zij ondertussen werd aangevochten voor de Raad van State;

Overwegende dat de Aéroclub sinds 1988 in Vlaanderen alleen over een machtiging beschikt op basis van federale regelgeving, maar niet beschikt over een gewestelijke milieuvergunning, dat, gelet op het voorgaande, de ULM-inrichting niet geacht kan worden vergund te zijn in Vlaanderen;

Overwegende dat die federale machtiging van 1 juli 1988 voor het oorspronkelijk Waalse deel van het ULM-terrein niet volstaat om tot een wettige uitbating te kunnen overgaan, dat het resterend deel te klein is om tot reglementconforme uitbating over te gaan;

Overwegende dat voor wat Wallonië betreft de Aéroclub derhalve over een niet definitieve permis unique beschikt voor de nieuwe percelen van het ULM-terrein en, eveneens voor die percelen, over ene niet definitieve (bijakte als) machtiging op basis van de federale regelgeving; dat bijgevolg in het kader van onderhavige vergunningsaanvraag voor de windturbines de onaanvaardbaarheid van de voorgestelde locatie vanuit het standpunt van de veiligheid voor deze op gewestelijk (in Vlaanderen) en op federaal vlak (in Wallonië) (gedeeltelijk) onvergunde of niet definitief vergunde (en mogelijk niet toegelaten) ULM-inrichting geen weigeringsmotief kan zijn voor de voorliggende milieuvergunningsaanvraag.

Overwegende dat het Directoraat-generaal Luchtvaart per email van 7 januari 2014 het eerder uitgebrachte subadvies van 7 april 2011 zonder meer heeft bevestigd, ondanks de fundamenteel gewijzigde feitelijke en juridische context zoals hierboven vermeld; dat het vermelde subadvies van 7 april 2011 ongunstig is voor de exploitatie van de 9 windturbines omdat deze windturbines de hindernisbeperkende vlakken van het ULM-terrein van de Aéro-club de Hesbaye a.s.b.l. te Avernas (EBAV) doorboren;

Overwegende dat voormeld ongunstig advies van 7 april 2011 klaarblijkelijk werd verleend rekening houdend met de feitelijke en juridische toestand die zich op dat ogenblik (met name in 2011) aandienende, en derhalve niet met de ondertussen fundamenteel gewijzigde feitelijke en juridische context, zoals hoger omschreven;

Overwegende dat alleen al om die reden er met voormeld ongunstig advies van 7 april 2011 geen rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van onderhavige milieuvergunningsaanvraag;

(...)' (...)

Het is uit die overwegingen afdoende duidelijk dat alleen al het gegeven dat

de Aéro-club de Hesbaye niet beschikt over de vereiste milieuvergunning voor het deel van het ULM-terrein dat in Vlaanderen is gelegen, noopt tot de conclusie dat er geen wettige uitbating van het ULM-terrein kan plaatsvinden, en dit zelfs ongeacht de federale machtiging (ten onrechte blijft de verzoekende partij voor die machtiging, met schending van hetgeen Uw Raad nochtans heeft geoordeeld bij arrest nr. 224.668 van 17 september 2013, voor die federale machtiging de terminologie 'exploitatievergunning' hanteren) en de (beweerdelijk definitief verleende) vergunning op Waals vlak.

Of de machtiging van het DGLV van 1 juli 1988, het avenant daarbij van 3 april 2014, en het permis unique van 18 oktober 2013 nu al dan niet als 'definitief' mogen worden beschouwd is in wezen dan ook irrelevant. Dat de verwerende partij daaromtrent toch een en ander overweegt in het bestreden besluit, kan kennelijk niet als het doorslaggevend argument worden beschouwd, doch als secundaire opmerking die helemaal geen afbreuk doet aan het gegeven dat het ULM-terrein niet afdoende vergund is wegens het ontbreken van een gewestelijke milieuvergunning voor het deel van het ULM-terrein gelegen op Vlaams grondgebied, en er bijgevolg geen wettige exploitatie daarvan kan plaatsvinden. Een dergelijk bijkomend motief kan helemaal geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden besluit. Trouwens, anders dan de verzoekende partij beweert heeft de verwerende partij ook geenszins gesteld dat de machtiging van het DGLV onwettig zou zijn, en heeft zij ook geenszins iets dergelijks beweerd omtrent het permis unique van de stad Hannuit. Zij heeft louter gesteld dat er van een wettelijke exploitatie van het ULM-terrein sowieso geen sprake kan zijn, gelet op de concrete feiten en het ontbreken van een Vlaamse gewestelijke milieuvergunning. Het is in tegendeel de verzoekende partij die wil volhouden dat haar exploitatie wel zou zijn vergund, ook al ontbreekt de Vlaamse gewestelijke milieuvergunning - hetgeen zij op zich geenszins ontkent - en ook al heeft Uw Raad bij arrest nr. 224.668 van 17 september 2013 geoordeeld dat een dergelijke vergunning voor het Vlaams deel van het ULM-terrein wel degelijk vereist is... hetgeen nochtans impliceert dat er, bij gebreke aan die vergunning, geen wettelijke exploitatie van het ULM-terrein kan plaatsvinden. In die zin schendt het middel van de verzoekende partij de kracht van gewijsde die uitgaat van het arrest van Uw Raad.

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt ook afdoende waarom de verwerende partij tot een ander besluit is gekomen dan hetgeen werd voorgesteld zowel in het ongunstig advies van de Afdeling Milieuvergunningen van het Departement LNE, als het ongunstig advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie. In het eerste ongunstig advies werd het gegeven dat de deputatie van Vlaams-Brabant op 20 februari 2014 de milieuvergunningsaanvraag van de Aéroclub de Hesbaye a.s.b.1. in beroep heeft geweigerd niet eens vermeld. Het hoeft geen betoog dat bij het verlenen van dit advies nog van een - potentieel - andere feitelijke en juridische toestand werd uitgegaan. In het bestreden besluit daarentegen werd duidelijk aangegeven dat met de weigering van de milieuvergunningsaanvraag van de Aéroclub de Hesbaye wel degelijk rekening werd gehouden.

In het ongunstig advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, werd de weigering van de milieuvergunningsaanvraag van de Aéroclub de

Hesbaye wel vermeld, doch werd erop gewezen dat de Aéroclub de Hesbaye wel beschikt over een machtiging van het DGLV en over een permis unique voor het deel van het ULM-terrein gelegen in het Waals Gewest, op grond waarvan het advies aanneemt dat de milieuvergunning voor de windturbines moet worden geweigerd omdat door de windturbines de veiligheid voor de luchtvaart zou worden aangetast, zodat 'de permis unique voor het exploiteren van het ULM-terrein en de machtiging onuitvoerbaar worden indien de windturbines geplaatst worden omdat de veiligheid niet gegarandeerd kan worden; dat het ontnemen van rechten van derden niet aanvaard kan worden; dat de milieuvergunning bijgevolg geweigerd moet worden'.

Nochtans blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad dat het vrijwaren van burgerlijke rechten van derden - zoals bv. rechten verkregen uit definitief verleende vergunningen - niet behoort tot hetgeen de verwerende partij dient te beoordelen in het kader van een milieuvergunningsaanvraag. Dat het vergunnen van de windturbines zou impliceren dat de permis unique en de machtiging van het DGLV onuitvoerbaar worden, is een overweging van louter economisch-technische aard, welke overeenkomstig het arrest van Uw Raad nr. 221.555 van 29 november 2012 geen reden vormt om een aangevraagde milieuvergunning te weigeren. In dat verband overwoog Uw Raad:

'(...)

Het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet) beoogt de bescherming van de mens en van het leefmilieu. Bij het verlenen of weigeren van een milieuvergunning is dit de centrale doelstelling. Deze houdt in dat de diverse hinderaspecten moeten worden afgewogen. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat te dezen de bescherming van de mens en het leefmilieu werd beoogd en dat de verschillende hinderaspecten werden beoordeeld. (...) Het belangrijkste bezwaar van de verzoekende partij, zoals dit in haar beroepschrift tot uitdrukking werd gebracht, is niet dat de hinder of de risico's voor mens en leefmilieu onaanvaardbare proporties zullen aannemen, maar wel dat zij een bepaalde economische activiteit niet meer zal kunnen uitoefenen, of toch niet in goede omstandigheden. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat de louter economische omstandigheden die zij inroept de verwerende partij te dezen in redelijkheid noopten tot de conclusie dat de door de inrichting veroorzaakte milieuhinder onaanvaardbaar zou zijn. (...)'

Het gegeven dat de Aéroclub de Hesbaye niet beschikt over een Vlaamse gewestelijke milieuvergunning voor het deel van het ULM-terrein gelegen op Vlaams grondgebied, en dat dit de wettelijke exploitatie van het ULM-terrein onmogelijk maakt, komt daar nog bovenop. Indien de Aéroclub de Hesbaye desondanks toch vliegactiviteiten laat plaatsvinden op het ULM-terrein, dan zou dit louter een feitelijke toestand betreffen, waaraan de verzoekende partij helemaal geen rechten kan ontlenen. Ook daarop heeft Uw Raad reeds gewezen bij arrest nr. 228.301 van 5 september 2014, dat aangeeft dat aan een dergelijke feitelijke toestand zowel uitdrukkelijk een einde kan worden gemaakt als stilzwijgend, bijvoorbeeld door het tot stand brengen van een nieuwe rechtstoestand - zoals in casu door het verlenen van een milieuvergunning voor

de exploitatie van windturbines die de hindernis beperkende vlakken van het niet behoorlijk vergunde ULM-terrein doorboren - die impliceert dat aan de betreffende feitelijke toestand een einde wordt of moet worden gemaakt".

11. De tussenkomende partij doet gelden :

"1.

De permis unique, die middels de beslissing van 18 oktober 2013 van het College van Burgemeester en schepenen van de stad Hannuit, aan de verzoekende partij werd toegekend, werd wel degelijk op rechtsgeldige wijze aangevochten door verzoekende partij in tussenkomst, bijgevolg waarvan deze permis unique niet definitief is.

De Franstalige kamer van Uw Raad heeft in het arrest nr. 222.555 van 19 februari 2013 duidelijk geoordeeld dat, overeenkomstig artikel 95, §8, 1° van het (Waalse) Decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning, de beslissing van de Minister waarbij de in eerste aanleg genomen beslissing wordt bevestigd, niet kan worden beschouwd als een in laatste aanleg genomen stilzwijgende beslissing die vatbaar is voor beroep:

(...)

Vrije vertaling:

'Overwegende dat artikel 95, §8, 1° van het Decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning, van toepassing in dit geval, het volgende bepaalt:

'Bij afwezigheid van verzending van de beslissing binnen de termijn bepaald in §7 :

1° wordt de beslissing genomen in eerste aanleg bevestigd';

Overwegende dat, ongeacht de bepaling van artikel 95, §2 van voormeld decreet op grond waarvan een beroep bij de minister wordt ingesteld tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing in eerste aanleg, brengt de afwezigheid van een beslissing van de door het beroep gevatte minister het gevolg mee dat wordt bepaald in artikel 95, §8, 1°, met name dat 'de beslissing genomen in eerste aanleg wordt bevestigd';

Overwegende dat artikel 95, §8, 1° van voormeld Decreet van 11 maart 1999 een mechanisme instelt waarbij de beslissing in eerste aanleg wordt bevestigd, in het geval van afwezigheid van een beslissing van de overheid in beroep; dat de bevestiging onmiddellijk voortvloeit uit het decreet en niet kan worden beschouwd als een stilzwijgende beslissing die vatbaar is voor beroep; dat de exceptie bijgevolg wordt aanvaard;

Overwegende dat het tweede middel dat uitsluitend betrekking heeft op de eerste aangevochten beslissing (de beslissing van de Waals Minister waarbij de in eerste aanleg genomen beslissing wordt bevestigd) vervolgens onontvankelijk is; (...)'

Derhalve heeft de Franstalige kamer van Uw Raad het annulatieberoep tegen de beslissing in eerste aanleg ontvankelijk verklaard, en het

annulatieberoep tegen de beslissing van de Waalse Minister, waarbij er geen beslissing werd genomen binnen de in voormeld decreet bepaalde termijn en waarbij 'de beslissing genomen in eerste aanleg wordt bevestigd', onontvankelijk verklaard. Laatstgenoemde beslissing kan immers niet worden beschouwd als een stilzwijgende beslissing die vatbaar is voor een beroep bij Uw Raad.

Gelet op hetgeen voorafgaat, heeft verzoekende partij in tussenkomst op correcte wijze enkel de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Hannuit van 18 oktober 2013 bestreden.

2.

Verzoekende partij in tussenkomst voert aan dat de verwerende partij wel degelijk kon oordelen dat de beslissing van 18 oktober 2013 geen definitief karakter heeft verkregen. Door deze stelling in haar motivering op te nemen, is verwerende partij geenszins buiten haar bevoegdheid getreden.

De stelling dat de beslissing van 18 oktober 2013 geen definitief karakter heeft verkregen is immers géén beoordeling van de inhoud, en meer in het bijzonder de wettigheid van deze beslissing, hetgeen inderdaad het voorwerp uitmaakt van artikel 159 van de Grondwet, doch slechts een algemeen aanvaarde vaststelling.

Volgens Uw Raad zijn individuele beslissingen die niet binnen een termijn van 60 dagen worden aangevochten, definitief rechtsgeldig. Aldus wordt een vergunning die niet binnen voormelde termijn wordt aangevochten, definitief en in rechte onaantastbaar. (Zie o.m. R.v.St., 216.341, 18 november 2011; zie ook A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 211. (voetnoot)) Dit blijkt overigens ook uit het door verzoekende partij geciteerde arrest nr. 194.343 van Uw Raad van 18 juni 2009.

A contrario is een beslissing met individuele strekking die binnen een termijn van 60 dagen voor Uw Raad wordt aangevochten, niet definitief en niet in rechte onaantastbaar.

De bestreden beslissing heeft louter deze vaststelling in haar motivering opgenomen, hetwelk geenszins een beoordeling van de wettigheid van de beslissing van 18 oktober 2013 inhoudt.

Om deze reden dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing geenszins de wettigheid van de beslissing van 18 oktober 2013 heeft beoordeeld in toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

Verder dient te worden benadrukt dat verzoekende partij in tussenkomst reeds op 29 juli 2011 een eerste maal een milieuvergunning heeft bekomen voor het windturbinepark te Landen, en dit terwijl de verzoekende partij pas op 18 oktober 2013 de eerste maal de vereiste vergunning heeft bekomen om haar ULM-terrein uit te baten. Het zou bijgevolg onzorgvuldig en onredelijk zijn om rekening te houden met een (niet-definitieve) 'permis unique' van 18 oktober 2013, terwijl verzoekende partij in tussenkomst reeds sinds 2011 de nodige vergunningen voor haar windturbineproject aanvraagt én verkrijgt.

3.

Ook met betrekking tot de stelling van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing de bijlage van 3 april 2014 bij de exploitatievergunning van 1 juli 1988, zonder meer buiten beschouwing hebben gelaten, dient te worden

vastgesteld dat de verwerende partij op aanvaardbare -en wettige- wijze heeft overwogen dat de exploitatievergunning van 3 april 2014 slecht gelding kan hebben wanneer de beslissing van 18 oktober 2013 definitief is geworden.

In die zin kon de bijlage van 3 april 2014 bij de exploitatievergunning van 1 juli 1988 dan ook als niet definitief worden beschouwd.

Bovendien werd voormelde bijlage van 3 april 2014 wel degelijk aangevochten door verzoekende partij in tussenkomst. (zie supra)

4.

Verder wenst verzoekende partij in tussenkomst op te merken dat de bestreden beslissing wel degelijk de bevoegdheid van het Directoraat-Generaal van de Luchtvaart inzake de veiligheid van het luchtverkeer heeft erkend, doch dat ook de bevoegdheden van de verwerende partij inzake ruimtelijke ordening en milieu dienen te worden gerespecteerd.

In die zin is het belangrijk de bevoegdheden van beide overheden duidelijk te omschrijven, alsook de wisselwerking tussen deze bevoegdheden.

De bevoegdheid van het Directoraat-generaal van de Luchtvaart omvat het uitbrengen van een advies met betrekking tot de verenigbaarheid van een voorgenomen constructie en het luchtverkeer van een nabijgelegen ULM-terrein. Ook zal zij een door haar verleende machtiging dienen in te trekken wanneer de veiligheid van het luchtverkeer van het ULM-terrein niet meer te garanderen is ingevolge aan de omgeving aangebrachte wijzigingen, en dus wanneer een milieu- en stedenbouwkundige vergunning worden afgeleverd voor een bepaalde inrichting en constructie.

Dit blijkt tevens uit artikel 4.3, d) van de circulaire GDF-04U:

'4.3 De Minister of Directeur-generaal kan:

(...)

d) de gebruiksvoorwaarden van een ULM-terrein wijzigen om rekening te houden met de aan de omgeving aangebrachte wijzigingen.'(...)

Dit blijkt eveneens uit artikel 44 van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 tot regeling der luchtvaart dat bepaalt:

'Aan luchtvaartterreinen mag niets worden gewijzigd zonder dat de minister die met het bestuur van de luchtvaart is belast, of zijn gemachtigde er vooraf in kennis van gesteld is. Bij die gelegenheid kan de minister of zijn gemachtigde de eisen inzake gebruik van een luchtvaartterrein wijzigen.

Bovendien kan de minister of zijn gemachtigde de eisen inzake het gebruik van het luchtvaartterrein wijzigen om rekening te houden met de aan de omgeving ervan gebrachte wijzigingen.' (...)

Het aanbrengen van wijzigingen in de omgeving, waaronder de oprichting van constructies en de exploitatie van die inrichtingen, en de beslissingen hiertoe, zijn daarentegen bevoegdheden van de regionale overheid, en dit in het kader van de bevoegdheden voor stedenbouw en ruimtelijke ordening, alsook milieu, overeenkomstig artikelen 6, §1, I, 1° en 6, §1, II, 1° BWHI. Het is derhalve de verwerende partij die, middels toepassing van haar milieu- en stedenbouwrechtelijke regelgeving, beslist welke gebouwen en inrichtingen op haar grondgebied kunnen worden opgericht en uitgebaat en welke niet.

De bevoegdheid van het Directoraat-generaal van de Luchtvaart is er

derhalve toe beperkt advies te verlenen omtrent de verenigbaarheid van het luchtverkeer van het nabijgelegen ULM-terrein en een voorgenomen constructie of inrichting in de omgeving, alsook het intrekken van de machtiging van het ULM-terrein wanneer blijkt dat de voorgenomen constructie of inrichting de nodige vergunningen heeft verkregen en de veiligheid van het luchtverkeer bijgevolg in gedrang zou komen.

Dit wordt tevens omstandig gemotiveerd op p. 11 t.e.m. 13 van de bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, komt het verzoekende partij in tussenkomst dan ook voor dat de verwerende partij in casu haar bevoegdheid inzake milieu en ruimtelijke ordening niet heeft overschreden. Indien zou blijken (dat een door haar vergunde constructie, mogelijks het luchtverkeer van een nabijgelegen ULM-terrein zou kunnen in gedrang brengen, zal de exploitatiemachtiging van het Directoraat-generaal van de Luchtvaart in wezen dienen te worden ingetrokken.

Om deze redenen dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing noch artikel 159 van de Grondwet, noch de federale loyauteit miskent".

Beoordeling

12. Bij de inrichting van de verzoekende partij horen twee graspistes. Het bijvoegsel van 3 april 2014 bij de door het directoraat-generaal Luchtvaart op 1 juli 1988 verleende machtiging voor de exploitatie van een permanent luchtvaartterrein voor het gebruik van ULM-toestellen, spreekt in dit verband over een piste "Oost" en een piste "West". Laatstvermelde piste is volledig gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Hannuit, op percelen kadastraal bekend, 2de afdeling, sectie A, perceelnr. 298a. De aanleg en het gebruik van die piste blijkt volledig vergund te zijn (cf. de "permis unique" van 18 oktober 2013 en de voormelde beslissing van het directoraat-generaal Luchtvaart).

Beide pistes hebben ongeveer dezelfde afmetingen. Uit geen enkel gegeven van het administratief dossier blijkt dat de westelijke piste op zich niet volstaat om vliegactiviteiten te kunnen laten plaatsvinden. In dit verband wordt trouwens opgemerkt dat het directoraat-generaal Luchtvaart het gelijktijdig gebruik van beide pistes verbiedt en vereist dat op de niet-gebruikte piste de gepaste visuele hulpmiddelen worden geplaatst, wat alleen maar kan worden begrepen wanneer de westelijke piste wordt beschouwd als een volwaardig

luchtvaartterrein.

13. Uit de sub 3.17 weergegeven motieven blijkt dat de verwerende partij aan het feit dat zowel de "permis unique" van 18 oktober 2013 als de beslissing van het directoraat-generaal Luchtvaart van 3 april 2014 "niet definitief" zijn omdat ze actueel worden aangevochten bij de Raad van State, het gevolg heeft verbonden dat het bestaan van de inrichting van de verzoekende partij niet betrokken moet worden bij de beoordeling van de litigieuze milieuvergunningsaanvraag.

Het louter instellen van een annulatieberoep brengt echter geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad van State niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn. Dit voorrecht - het zogenaamde "privilège du préalable" - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van het Waalse omgevingsrecht en van de veiligheid van de luchtvaart.

Om voormelde redenen kon de verwerende partij niet op goede gronden besluiten dat de voorgestelde locatie van de windturbines "geen weigeringsmotief kan zijn voor de voorliggende milieuvergunningsaanvraag".

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ernstig.

B. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

14. De bestreden windturbines verhinderen, gelet op hun nabijheid, dat de verzoekende partij haar vliegactiviteiten op het ULM-terrein nog zou kunnen verder zetten. De verzoekende partij benadrukt hierbij dat zij "op (de) betreffende site ruim 20 jaar in exploitatie is en over de nodige machtigingen en toelatingen beschikt om de ULM-activiteiten uit te oefenen". Zij voegt er aan toe

dat, zo "dit noodzakelijk zou blijken (...) bijkomende vergunningen kunnen bekomen worden". Met het thans bestreden besluit wordt evenwel "een verdere, rendabele" uitoefening van haar activiteiten onmogelijk. Aangezien een verhuis niet voor de hand ligt, vreest de verzoekende partij voor een faillissement. Minstens meent de verzoekende partij dat haar statutaire doelstelling in het gedrang komt en dat zij bijgevolg haar bestaansreden zal verliezen. Aan de hand van een schets van haar activa en passiva tracht de verzoekende partij meer in concreto aan te tonen dat "de onmogelijkheid tot verderzetting van haar activiteiten gedurende een beperkte tijd, met name zolang de annulatieprocedure duurt, een tsunami aan kosten en inkomstenverliezen met zich zal teweegbrengen die haar voor(t)bestaan in het gedrang zouden brengen". Immers zullen haar leden zich tot andere clubs wenden en zullen de inkomsten uit de lidgelden, de verhuur van de hangar en het gebruik van het terrein wegvallen, terwijl veel kosten blijven doorlopen. De verzoekende partij acht het evenmin denkbaar om, na de doorlooptijd van een annulatieprocedure te hebben doorstaan, haar exploitatie terug op te starten. Ten overvloede wijst zij ten slotte nog op de onzorgvuldige houding van de tussenkomenende partij, die op wederrechtelijke wijze reeds grondsonderingen liet uitvoeren tijdens de vorige schorsingsprocedure, hetgeen bij de verzoekende partij de vrees doet rijzen dat reeds hangende de procedure masten zullen worden geplaatst, terwijl het achteraf moeilijk zal zijn om juridisch het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat te verkrijgen.

15. De verwerende partij repliceert dat het betrokken ULM-terrein wettelijk niet mag worden geëxploiteerd, nu de verzoekende partij niet beschikt over een milieuvergunning voor het gedeelte ervan dat in het Vlaamse Gewest is gelegen. Bijgevolg is er geen rechtmatige spoedeisendheid voorhanden. In dit verband merkt de verwerende partij op dat de aan de Raad van State toegekende schorsingsbevoegdheid niet tot doel kan hebben om een feitelijke onwettige toestand tijdelijk te bestendigen.

Tot slot wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij recentelijk in Wallonië op zeer korte termijn andere percelen is gaan gebruiken voor haar ULM-terrein. Deze feitelijke situatie getuigt ervan, zo meent zij, dat het niet zo moeilijk, laat staan onmogelijk, is om het in het geding zijnde ULM-terrein op korte termijn her in te richten.

16. De tussenkomende partij stelt op haar beurt dat de "permis unique", haar toegekend op 29 december 2011, voor de windturbines T1 tot T9, op zich reeds de uitbating van het ULM-terrein onmogelijk maakt. Deze vergunning werd niet aangevochten.

Voorts is zij van mening dat het beweerde nadeel in essentie is terug te brengen tot de onwettige situatie die de verzoekende partij zelf heeft gecreëerd en in stand gehouden, door gedurende twintig jaar op een onwettige manier aan ULM-uitbating te doen.

Daarnaast bekritiseert de tussenkomende partij het gebrek aan concrete stukken ter staving van het aangevoerde nadeel, onder meer in verband met de kostprijs van het afbreken en heropbouwen van de hangar, waarbij zij nog opmerkt dat dit een louter financieel en dus herstelbaar nadeel betreft. Evenmin acht de tussenkomende partij het evident dat de verzoekende partij voortdurend "het karakter van een vereniging zonder winstoogmerk met een gespecialiseerd belang op recreatief vlak" vermengt "met de zorgen omtrent de rendabiliteit, de levensvatbaarheid van een onderneming (en) het gevaar voor een faillissement". Zij verwijst daarbij naar twee arresten van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Meer concreet is volgens haar een faillissement slechts hypothetisch "en dus niet voldoende om aannemelijk te maken dat de normale behandelingstermijn van een annulatieberoep te veel tijd in beslag zou nemen". Hetzelfde gaat, zo vervolgt de tussenkomende partij, op voor "de mogelijke schade die de verzoekende partij zou lijden uit het moeten terugbetalen van 12 jaar vooraf betaalde lidgelden en het niet kunnen honoreren van het contract met de vliegschool". Ook uit de tussenkomende partij de nodige twijfels "omtrent het juiste en precieze zakenrechtelijk statuut van

het betrokken ULM-terrein en van de gebouwen, het materiaal en de outillering".

Waar de verzoekende partij in haar betoog verwijst naar het ongunstig subadvies van het directoraat-generaal Luchtvaart van 7 april 2011, acht de tussenkomenende partij dit "volledig voorbijgestreefd (...) nu het onwettig karakter van de ULM-inrichting reeds meermaals werd bevestigd".

Zij besluit dat het vermeende nadeel niet ernstig en onherroepelijk is, en dat de vordering tot schorsing bijgevolg niet spoedeisend is.

Beoordeling

17. Artikel 6 van de wet van 20 januari 2014 houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State heeft de schorsingsvoorwaarde van het "moeilijk te herstellen ernstig nadeel" vervangen door deze van de "spoedeisendheid". De spoedeisendheid "zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van (de) procedure (ten gronde) niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen" (memorie van toelichting, Parl. St. Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

Een zaak is spoedeisend, en dus vatbaar voor beoordeling in kort geding, zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt. Bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne opgelost kan worden.

18. Reeds in arrest nr. 218.397 van 8 maart 2012 werd geoordeeld dat "het vergunde windturbinepark een ernstige hypotheek legt op de mogelijkheid om het bestaande vliegterrein in de toekomst verder te exploiteren" en dat "(d)e gedwongen stopzetting van de activiteiten op de huidige plaats (...) een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (vormt) in hoofde van de verzoekende partij, ongeacht het

bestaan van locatiealternatieven voor de aanleg van een vliegterrein voor ULM's".

De gedwongen stopzetting van de bestaande activiteiten wordt beschouwd als een onherroepelijk schadelijk gevolg dat de spoedeisendheid van de procedure afdoende verantwoordt.

19. Hieruit volgt dat voldaan is aan de bij artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

C. Belangenafweging

20. Luidens artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dient de afdeling bestuursrechtspraak op verzoek van de verwerende partij of de tussenkomen de partij thans rekening te houden met de vermoedelijke gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging voor alle belangen die kunnen worden geschonden, alsook met het openbaar belang, en kan ze besluiten de schorsing niet te bevelen indien de nadelige gevolgen ervan op een kennelijk onevenredige wijze zwaarder wegen dan de voordelen.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de Raad van State de belangenafweging alleen kan maken als de negatieve gevolgen van de schorsing voor de Raad van State kennelijk onredelijk blijken in het licht van de voordelen ervan.

21. De tussenkomen de partij stelt dat het hypothetisch belang van de verzoekende partij niet opweegt tegen het algemeen belang van haar project, waar ook diverse publieke overheden bij betrokken zijn.

22. Uit hetgeen sub 7 werd uiteengezet inzake de beoordeling van het belang van de verzoekende partij, blijkt allerminst dat de vordering steunt op een hypothetisch belang. Voorts haalt de tussenkomen de partij onvoldoende

zwaarwichtige redenen aan om de ernstige nadelige gevolgen die de verzoekende partij dreigt te ondergaan - met name de dreigende stopzetting van al haar activiteiten - te doen wijken voor het tegengestelde belang dat erin bestaat een vergunning, die op het eerste gezicht onwettig lijkt, onmiddellijk te willen uitvoeren en zodoende onomkeerbare toestanden in het leven te roepen die het te verlenen rechtsherstel na een later vernietigingsarrest ernstig zouden hypothekeren. Bovendien kan er aan herinnerd worden dat het bestreden besluit van 10 juli 2014 kadert in het te verlenen rechtsherstel ingevolge een vernietigingsarrest dat op 17 september 2013 werd uitgesproken, wat toelaat de beweerde "brede maatschappelijke context" van het project en de "algemene belangen" die in het geding zouden zijn, grondig te nuanceren.

Er kan bijgevolg niet worden overgegaan tot de gevraagde belangenafweging in het voordeel van de tussenkomende partij.

VII. Kosten

23. Indien de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, zoals te dezen, werd ingesteld met een enig verzoekschrift, waarin ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing werd gevraagd, is er geen grond om in deze stand van de procedure reeds uitspraak te doen over de kosten, de gevorderde rechtsplegingsvergoeding inbegrepen.

De kosten worden aldus in beraad gehouden.

BESLISSING

1. Het verzoek van de CVBA Greensky tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 juli 2014 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 17 maart 2011, houdende het weigeren aan de CVBA Greensky van de milieuvergunning voor het exploiteren van negen windturbines en bijhorende transformatoren, gelegen langsheen de E40 te Landen, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden, wordt verleend.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier december tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Elisabeth Impens,	griffier.
-------------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron